

cho-Słowacji, aby 50. zjazd SNTS w 1995 r. odbył się w Pradze: stolica Czech wygrała zdecydowanie konkurencję z Kopenhagą.

Główne problemy wysunięte na tegorocznym zjeździe znalazły wyraz w referatach wygłoszonych na plenum: „Chrześcijaństwo bez Jezusa Chrystusa?” (aktualny prezydent SNTS — E. Trocmé); „Syn Człowieczy w pierwszym stuleciu judaizmu” (J.J. Collins); „Jan Chrzcziciel i Jezus w Mk 1,1-15. Markowa redakcja źródła Q?” (J. Lambrecht); „Dyspozycja (dispositio) retoryki greckiej w listach Pawłowych. Propozycja odnośnie do metody (J.-N. Aletti); „W sprawie chronologii Pawłowej” (A. Suhl — zdarzenie pod Damazkiem już w roku 30 po Chr., zgromadzenie w Jerozolimie w latach 43—44, aresztowanie Pawła w roku 56?); „Teolog jako prorok. W sprawie funkcji mowy prorockiej w dyskursie teologicznym Pawła” (H. Merklein); „Rozumienie Kościoła u św. Mateusza w zwierciadle jego przypowieści” (J. Roolff). W komunikatach (*short papers* — tu trzeba było wybierać, bo były wygłaszane równocześnie w dwóch oddzielnych salach) przeważały kwestie związane z Ewangeliami: „Królestwo Boże” (J.C. O'Neill); „Międzynarodowy projekt dotyczący źródła Q” (J.M. Robinson); „Tradycje targumiczne w Nowym Testamencie” (B.D. Chilton); jeden odnosił się do św. Pawła: „Ignorancja czy też błędne zrozumienie? Problem Pawła w 1 Kor” (N.M. Watson). Dwa spośród podanych w programie *short papers* nie zostały wygłoszone, choć będą zapewne opublikowane w periodyku SNTS „New Testament Studies”: „Triumfalny wjazd? Funkcja akklamacji u Marka 11,9-10” (R.A. Guelich, zmarł); „Derash o Kainie i Ablu w 1 J oraz sytuacja Wspólnoty Janowej” (Muñoz León, nieobecny).

Prace zjazdu dokonywały się w grupach seminaryjnych, których było piętnaście. Uczestniczyłem w seminarium IX. kończącym w trzecim roku studium problematyki: „Paweł i wspólnota”. Prowadzili je J. Lambrecht z Leuven w Belgii i J. Reumann z Filadelfii w USA. Uczestników było dwunastu. Dyskusja (razem z przedłożeniem dwie pełne godziny) toczyła się wokół referatów, które każdy uczestnik otrzymał na piśmie: „Wspólnota potrzebująca pojednania według 2 Kor 5,11-21” (K. Kertelge); „Przymierze i Kościół w Ga 3 i 4” (J. Louis Martyn); „W kwestii rozróżniania duchów u Pawła” (J.S. Vos). Aczkolwiek na spotkaniach SNTS nie podaje się ani narodowości, ani przynależności wyznaniowej ich uczestników, to jednak w wystąpieniach ujawniała się tożsamość referentów i dyskutantów, np. na seminarium w grupie IX: katolickość i potrzeba pojednania z innymi u pierwszego (Niemiec, katolik), wrażliwość na pluralizm religijny i na problematykę stosunków chrześcijańsko-żydowskich u drugiego (Amerykanin, protestant) oraz subiektywizm i indywidualizm protestancki u trzeciego (Holender, protestant). Prezydentem elektem na rok (1992/93) został amerykański jezuita: Joseph A. Fitzmyer, znany jako współwydawca komentarza do całej Biblii: *The New Jerome Biblical Commentary*, 1990².

Katowice

KS. STANISŁAW PISAREK

Ks. Ryszard Kempik SDB

„BIBLIA I EWANGELIZACJA MŁODZIEŻY” — BIBLIJNE SPOTKANIE SALEZJAŃSKIE W LYONIE (1991)

W dniach 26—31 sierpnia 1991 r. spotkali się w Lyonie członkowie Biblijnego Stowarzyszenia Salezjańskiego (Associazione Biblica Salesiana = ABS), które jest od 1983 r. stałym organem promocji i koordynacji działalności biblijnej Zgromadzenia Salezjańskiego. Na spotkanie przybyło 28 członków ABS z Europy, w tym 3 z Polski. Tematyka

spotkania: „Biblia i ewangelizacja młodzieży”. Podczas trzech dni roboczych uczestnicy spotkania zastanawiali się nad: 1) Biblią w szkole; 2) Biblią w grupach młodzieżowych; 3) Biblią w mass media. Przedstawiciele różnych krajów starali się zapoznać ogół zebranych z sytuacją duszpasterstwa czy animacji biblijnej wśród ludzi młodych w swoich środowiskach. To wspólne dzielenie się stanowiło bogaty punkt wyjścia do dyskusji i do podjęcia konkretnych kroków, celem rozbudzenia entuzjazmu biblijnego i celem pogłębienia znajomości Biblii wśród młodzieży, którą obejmujemy katechezą szkolną, z którą spotykamy się w różnego rodzaju grupach, i do której docieramy poprzez środki społecznego przekazu. Z największym zainteresowaniem uczestnicy spotkania wysłuchali relacji ks. Fausto Perrenchio na temat „Szkoły Słowa Bożego Karola kard. Martini”. *Lectio divina*, którą kard. Martini — egzegeta i pasterz, prowadzi dla całej społeczności swojej rozległej diecezji, a przy tym szczególnie dla młodzieży, stała się konkretnym przykładem zaangażowania się w autentyczne duszpasterstwo biblijne.

W Lyonie podjęto także konkretne decyzje w perspektywie kolejnego światowego spotkania biblistów salezjańskich, które ma odbyć się we wrześniu 1993 roku w Meksyku (Guadalajara). W programie mają być ujęte m.in.: 1) duszpasterstwo biblijne i młodzież w Ameryce Łacińskiej; 2) Biblia w różnych kontekstach geograficznych; 3) ewangelizacja (wychowanie do wiary w Starym i Nowym Testamencie); 4) konkretne plany — propozycje.

Kraków

KS. RYSZARD KEMPIAK SDB

Maria Kantor

„JEZUS NADZIEJĄ EUROPY” — KONGRES LIDERÓW EUROPEJSKICH W BERNIE (1990)

W dniach 24—28 VII 1990 r. odbył się w Bernie, stolicy Szwajcarii, ekumeniczny Kongres Liderów Europejskich (European Leaders' Congress), który zgromadził przedstawicieli 27 krajów europejskich oraz kilkuosobowe grupy chrześcijan z Izraela, Egiptu i Libanu (52% katolików, 25,3% protestantów, 20,8% prawosławnych i chrześcijan z tzw. wolnych kościołów). Na 4000 uczestników kongresu 20,7% stanowili kapłani i pastory, 19,0% liderzy ruchów świeckich oraz 60,3% animatorzy małych grup. Grupa z Polski liczyła ok. 300 osób. Organizatorem kongresu był komitet, składający się z katolików i protestantów, między innymi bp Martin Gächter z Bazylei, o. Tom Forrest, przewodniczący biura Nowa Ewangelizacja 2000 w Rzymie, Marcel Dietler, pastor z Berna, Martin Bühlmann, założyciel świeckiego ruchu w kościele reformowanym w Bernie, który pełnił funkcję dyrektora kongresu.

Program kongresu został opracowany wspólnie przez katolików i protestantów, i był przede wszystkim ukierunkowany pastoralnie. Tematem kongresu była reewangelizacja Europy jako wezwanie i wybranie skierowane do wszystkich chrześcijan: „Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście *szli* i owoc przyniesili i by owoc wasz trwał” (J 15,16). Tym owocem ma być nowa Europa, niepodzielona na bloki, lecz pojednana i zjednoczona w Jezusie Chrystusie, który zwraca się do Kościoła słowami Izajasza: „Kogo mam posłać? Kto by nam poszedł?” (Iz 6,8). Jeżeli każdy chrześcijanin odpowie słowami proroka: „Oto jestem, Panie, poślij mnie”, wtedy powstanie prawdziwie nowa Europa, która kiedyś była duszą, sercem i centrum misyjnym całego świata. Zadanie ewangelizacji Europy jest tak ogromne, że musi być zgodnie podjęte przez wszystkie narody i denominacje. Nie oznacza to, że należy zapomnieć